

ὁ ἄνθρωπος προσεγγίζει, διὰ τῆς φθορᾶς βαθμολογικῆς καὶ συνεχοῦς τοῦ ὀργανισμοῦ του, πρὸς τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν τότε φυσικὸν ἢ τοῦ γήρατος. Παρ' ὅλοις τοῖς ὀργανικοῖς οὐσι ἡ διάρκεια τῆς υπάρξεως εἶναι σχεδὸν ὀρισμένη ἐν ἐκάστῃ εἴδει, ὅταν οὐδεμία ἐξωτερικὴ περίστασις ἡ ἀτομικὴ δὲν συντάμη αὐτὴν ἐκ συμπτώσεως, καὶ δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν αὐτὴν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκριβῶς, τριπλασιάζοντες τὸν ἀναγκαῖον πρὸς ἐντελῆ τοῦ ατόμου αὐξήσιν χρόνον. Ὅθεν, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις αὐξάνει καθ' ὕψος μέχρι τῶν 20 ἢ 22 ἐτῶν, μόλις παύσει ἀναπτυσσόμενος (en-grosseur) περὶ τὰ τριάκοντα ἔτη, δὲν πρέπει ν' ἀποθνήσκει λοιπὸν πρὸ τῶν ἐννεήκοντα, καὶ πλέον κατὰ τὸν Moutreus. Δυστυχῶς ἡ κράσις, αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπῆρεια ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ζῶμεν, ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ζῆν εἰς ὀλίγους ἐπιτρέπουσι νὰ φθάσωσι τὴν ἡλικίαν ταύτην. Τοιοῦτοι σκόπελοι ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν! Τοσαῦτα κωλύματα πρέπει νὰ ὑπερπηδῶμεν, τοσοῦτοι κίνδυνοι περικυκλοῦσι τὴν ἡμετέραν βεβασανισμένην καὶ πάσχουσαν ὑπαρξίν ὥστε πρέπει νὰ ἐκπληττόμεθα διὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ὁδοιπόρων οἵτινες ἴστανται αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοιπορίας. Ἐντούτοις ἡ μέση διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἥτις καθ' ὅλην τὴν γῆν εἶναι 34 ἔτη, ἀνέρχεται ἐν Γαλλίᾳ εἰς τεσσαράκοντα ἔτη καὶ πέντε μῆνας. Ὑπολογίζουσιν ἐν Παρισίοις κατ' ἔτος ἓνα θάνατον ἐπὶ εἴκοσι καὶ δύο κατοίκους, τὸ ἐν τέταρτον τῶν κατοίκων τῆς γῆς θνήσκει πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 7 ἐτῶν καὶ τὸ ἡμυσι πρὸ τοῦ 17. Ἐπὶ χιλίων ατόμων, μόνον εἰς φθάνει τὸ ἐκατοστὸν ἔτος ἐπὶ πεντακοσίων εἰς τὸ ἐννενηκοστὸν καὶ ἐπὶ ἐκατῶν εἰς πάλιν τὸ ἐξηκοστὸν. Οἱ ἔγγαμοι ζῶσι πλειότερον τῶν ἀγάμων καὶ οἱ ἔχοντες τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν ἔχουσι περισσοτέρας πιθανότητος μακροβιότητος ἢ οἱ στερούμενοι τούτου.

Ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν συναχθεῖσων παρὰ διευθύνσεως τῆς δημοσίου ἀσφαλείας (l'Assistance publique) τῶν Παρισίων ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ χιλιάδας παίδων ἐγκαταλειφθέντων καὶ ἀνατραφέντων ἐν τῇ ἐξοχῇ κατὰ